

Bronwyn Jameson
ŽAVUSIS KVEIDAS
Romanas

Versta iš Bronwyn Jameson, Quade: The Irresistible One, 2003

© Bronwyn Jameson, 2003

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© "Svajonių knygos", 2006

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Prie vartų pamatęs tviskantį sidabrinį dvivietį automobilį, Kameronas Kveidas nenustebo. Jis buvo suirzęs, netekęs vilties, tačiau jokių būdų ne nustebeš. Dar prieš atpažindamas ženklus ant variklio dangčio, jis suvokė, kad šis automobilis priklauso jo dėdei arba tetai. Juos galima būtų pavadinti lygiaverčiais partneriais. Kas gi dar žinojo apie tai, kad jis ruošiasi atvykti? Kas gi dar turėjo priežasčių skubėti jo pasitikti? Žinoma, jis neabejojo, kad Godfris ir Džilijana anksčiau ar vėliau pasirodys, tik labai tikėjosi, jog tai nutiks vėliau - pavyzdžiui, po kelerių metų. Vos tik lauko durys užsivėrė, Kveidas paleido iš rankų gerokai sveriančius lagaminus, o iš lūpų išsiveržė palengvėjimo atodūsis. Nors ir pavargęs po kelionės, Kameronas įdėmiai nužvelgė namą, kuriame kadaise užaugo, ir jį nukrėtė šiurpulys. Čia niekas negyveno jau dvylika mėnesių, tačiau viskas aplinkui buvo nušveista iki akinamo blizgesio. kažkas, neskaitant jo tetos Džilijanai, pasidarbavo iš peties. Jei tik jis būtų galėjęs sukaupti likusias jėgas, tai kvatotųsi kaip išprotėjęs. Klajodamas iš vieno kambario į kitą, jis

tarsi pajuto intrigos dvelksmą. Muzika, skambėjusi iš grotuvo (regis, berniukų grupė) tikrai nebuvo tetos Džil skonio. Jos skonio buvo štai tas klasikinio stiliaus pilkas kostiumo švarkas, pakabintas koridoriuje, tikrai. Kamerono žvilgsnis nukrypo į gėles. Jis perbraukė pirštu orchidėjos žiedlapius - taip, buvo akivaizdu, jog nagus čia prikišo teta.

Moteris, seginti pilku klasikiniu sijonu ir nurenkanti patalynę jo miegamajame, tikrai nebuvo tėvo sesuo.

Jokiu būdu.

- Nagi atsiliepk pagaliau!

Moters balsas - žemas, nekantrus - akimirksniu atitraukė jo žvilgsnį nuo pilkojo sijono ir prikaustė prie mobiliojo telefono, priglausto prie moters ausies. Ranka ji persibraukė plaukus, ir tas vienas judesys nuo kaktos pakaušio link tvarkingai suguldė jos tamsius storus plaukus. Tačiau tik trumpam, nes tuojau pat viena garbana sugrįžo į ankstesnę vietą.

- Džulija, apie ką tu galvojai? Juk aš pabrėžčiau, kad paklodės vyrui. Jos turi būti praktiškos, be jokių puošmenų.

Moteris truktelėjo patalynę ir nutempė ją nuo čiužinio.

- O tu pasirinkai juodą atlasą?..

Paskutiniuosius žodžius ji beveik sušnypštė ir tuo pat metu bloškė paklodes už savęs.

Jos slydo gerai išblizgintomis grindimis ir tarsi nedrąsiai stabtelėjo ties Kameronu, stoviniu tarpdury ir vis dar nepastebėtu.

- Dieve šventas, Džulija. Tu lygiai taip galėjai palikti ant pagalvės ir prezervatyvų dėžutę!

Kveido antakiai pakilo. Juodo atlaso paklodės ir prezervatyvai? Negali sakyti, jog tai įprastos dovanos žmogui, grįžusiam namo, na bent jau ne nuo dėdės ir tetos. O iš nieko daugiau jis dovanų nesitikėjo, jau nekalbant apie kažkokią Džuliją, gaunančią pylos nuo nepažįstamos moters jo miegamajame.

- Paskambink man, kai sugrįši, gerai?

Tiesą sakant, Džulijos atsakiklis gavo pylos.

Kveido veide atsispindėjo tiek linksmumas, tiek sutrikimas. Tuo metu mobilusis telefonas perskriejo staliuką ir nukrito dar nepasiekęs sienos, ant kurios kabėjo tas pats mėlynas paveikslas, kurį Kveidas prisiminė iš vaikystės. Jis prisiminė ir raudonąją ugniagesių mašiną, kurios taip norėjo, bet mama, visa laimė, tvirtai laikėsi savo.

Jo veidą buvo benutvieskianti prisiminimų

šypsena. Tuo metu moteris persisvėrė per lovą. Viešpatie švenčiausias! Kveidas iš paskutiniųjų stengėsi į ją nespoksoti, tačiau jis juk tebuvo žmogus. Ir dar vyras. Šiuo metu jis buvo pervargęs, be to, ir nenorėjo priešintis. Varginanti kelionė atėmė paskutines jėgas. Kveido žvilgsnį prikaustė į viršų pakilęs sijonas, parodęs glotnias, švelniomis kojineis aptemptas šlaunis. Jis stebėjo, kaip pilka medžiaga iš lėto atidengia ir žavų užpakaliuką. Po ilgos kelionės tai buvo pirmas dalykas, visiškai užvaldęs Kveido dėmesį. Moteris vienu keliu pasirėmė ant čiužinio, taip tik dar labiau atidengdama šlaunis. Ir tik dabar jis suprato, kad ji tvarko jo lovą. Ne jo vaikystės, o seną dvigulę, su senomis spyruoklėmis, iš svečių kambario.

Vos tik ji pasilenkdavo į priekį, išsitiesdavo ar atsiremdavo, čiužinys sudejuodavo taip, kad norom nenorom buvai priverstas galvoti apie kitokius judesius, galinčius sukelti šį garsą. Nuo tokių minčių Kveidą išmušė karštis, jam buvo labai nesmagu dėl to, kad tai stebi, nors iš pradžių šis vaizdas jam teikė malonumą. Būtinai reikėjo šią nebylią sceną kaip nors nutraukti. Tarsi busdamas iš sapno Kveidas krestelėjo galvą, pasitraukė nuo tarpdurio ir paklausė to, kas pirmiausia šovė į galvą:

- Kodėl jūs keičiate patalynę?

Tarsi perlieta šaltu vandeniu moteris vienu judesiu nuskriejo nuo čiužinio ir pašoko ant kojų. Na, jei kalbėtume tiksliau, ant kojos ir vieno bato. Antrasis jos batas kuo ramiausiai gulėjo pasviręs ant šono lyg skęstantis laivas, įstrigęs tarp lovos ir numestų paklodžių. Ji stovėjo ranka dengdama rausvą sukaitusią krūtinę, o akyse spindėjo išgąstis. Akys buvo beveik tokios pat tamsios kaip ir plaukai. Išbalęs ir jaunatviškai apvalus veidas puikiai derėjo prie viso jos kūno.

- Net nenutuokiu, kas yra Džulija ir kodėl ji parinko tokią patalynę, tačiau turiu pripažinti, kad man jos skonis patinka, - švelniai tarė Kveidas, įeidamas į kambarį ir pirštų galais patraukdamas iš kelio paklodes.

Jos žvilgsnis nukrypo į ant žemės gulintį telefoną ir tuojau pat sugrįžo atgal. Kveidas žinojo, jog ji kuo puikiausiai suprato, ką tiksliai jis girdėjo. Tačiau moteris tylėjo, ji nesiteisino ir nieko neaiškino, tik ištarė tarsi jį kaltindama:

- Turėjote grįžti tik po valandos. Ką jūs čia veikiate ir kodėl grįžote taip anksti?

Ji atrodė suirzusi ir įsižeidusi, ir šis derinys Kveidui pasirodė keistai pažįstamas. Atsaky-

damas į jos priekaištus, Kveidas paaiškino:

- Per Ramųjį vandenyną mes skridome pavė-
jui ir Sidnėjyje nutūpėme anksčiau laiko.
Skrendant virš kalnų nebuvo nė debesėlio,
nors aš tikėjau, kad šiuo metu ten bus rūkas,
kaip dažniausiai ir nutinka rugpjūtį. Taigi vis-
kas klostėsi kuo palankiausiai.

Jos dėmesys nukrypo į duris.

- Jūs vienas?

- O kas turėtų būti su manimi?

Moteris nieko neatsakė, todėl Kveidas kilste-
lėjo antakį laukdamas.

- Nežinojome, ar atvyksite kartu su sužadėti-
ne, todėl nusprendėme apsidrausti.

Tai štai iš kur dvigulė lova, juodas atlasas ir
sargiai. Tai viską paaiškino arba bent jau būtų
paaiškinę, jei jis vis dar turėtų sužadėtinę, su
kuria galėtų dalytis lova ir visa kita.

- Mes? - paklausė Kveidas.

- Džulija ir aš. Džulija yra mano sesuo ir
kartkartėm man padeda.

Arba nepadeda, neklausydama nurodymų
dėl šių bjauriai blizgančių paklodžių.

Kveidą nusmelkė jausmas, tarsi kažkas jos
elgesyje būtų labai pažįstama. Nieko konkre-
taus, tačiau... Jis vėl pažvelgė į moters veidą ir

priėjo kiek arčiau.

- Taigi mes jau išsiaiškinome, kad Džulija prašovė pro šalį.

- Jūs manęs neatpažįstate?

- O ar turėčiau?

- Aš esu Šantalė Gudvin, - ji taip kilstelėjo smakrą, jog buvo aišku, kad nepriims jokių prieštaravimų. O jis jau norėjo nesutikti. Kveidas vos nepradėjo kvatotis, jis negalėjo patikėti. Dar jam studijuojant universitete Šantalė Gudvin atliko praktiką toje pačioje teisininkų kontoroje, kur dirbo ir Kveidas. Po paraliais, jis kartais ją pavėžėdavo, tačiau negalėjo prisiminti, kad kada nors būtų pastebėjęs jos žavųjį užpakaliuką.

Netgi atvirkščiai, tais laikais jos užpakalio niekas net nepastebėdavo.

- Tai buvo prieš daugelį metų ir drįsčiau pastebėti, kad aš nuo to laiko šiek tiek pasikeičiau, - šaltai ištarė ji.

Nieko sau - šiek tiek! Ji akivaizdžiai suapvalėjo.

- Tu juk nešiojai kabes tais laikais?

- Taip.

- Dabar kiek papildnėjai.

- Ką gi, puikus būdas pasakyti, kad priaugau

svorio.

- Pagražėjai.

Ji sumirksėjo tarsi nežinodama, kaip į tokį komplimentą reaguoti, o Kveidas pastebėjo jos gražias, tamsias, ilgas blakstienas. Jei ji ir būtų nors kiek pasidažiusi, jis to nebūtų supratęs. Staiga įsiviešpatavus tylai, jis suprato, kad nebegroja muzika, o jį užplūsta susidomėjimo banga.

- Ir ką gi tu, Šantale Gudvin, veiki mano miegamajame? - švelniai paklausė jis.

- Aš esu tavo dėdės partnerė jo teisininkų kontoroje.

- Na, žinoma, dabar jau aišku, ką veiki mano miegamajame.

Ji mandagiai ignoravo jo ironiją.

- Taip jau atsitiko, kad gyvenu kitapus gatvės...

- Senajame Heslipų name?

- Taip.

- Tad klodama lovą rodai kaimynišką svetinumą. Ruoši dovanėlę mano sugrįžimo proga?

Šantalė vis labiau raudo mindžikuodama nuo vienos kojos ant kitos. Vos perkėlusį svorį ant basosios, ji smarkiai pasviro į kairę. Kveidas sugriebė ją kiek žemiau alkūnės. Šantalė visu

svoriu atsirėmė į jį. Kveidas be galo džiaugėsi išvedęs ją iš pusiausvyros; ne mažiau jį džiugino ir jos artumas - ji buvo tokia moteriškai drovi, švelni, nuraudusi.

Atsikrenkštusi ji mostelėjo Kveidui už jo kairiojo peties:

- Gal galėtum man paduoti batą, kol dar ne-nusibalnojau nosies?

Kai Kveidas padavė batą, Šantalė šyptelėjo ir padėkojo. Tai tebuvo lengvas nedažytų lūpų šypsnyš, tačiau suspindo ir jos akys. Jos nebuvo visai juodos, greičiau jau juodos kavos spalvos - tokios gilios ir neįžvelgiamos. Jos oda buvo švelni kaip tos orchidėjos, kurias jis pamatė prieškambarėje tik atvykęs.

- Kaip jau minėjau, - ji kiek patylėjo, kol įsi-spyrė į batą, - tavo dėdė ir teta norėjo, kad ši vieta prieš tau atvykstant būtų sutvarkyta. Kadangi gyvenu šalia, tai... Pasisiūliau patvar-kyti.

Tai štai kaip, dėdė - jos viršininkas - privertė ją pasisiūlyti šiam darbeliui. Kiek jis pamena Šantalę Gudvin, jai tai turėjo patikti.

- Tu tvarkei mano namus?

- Tiesą sakant, nusamdžiau įmonę, kuri tuo verčiasi. Tačiau visa patalynė buvo supakuota,

o ir aš mažiausiai norėjau knistis po tavo tėvo daiktus, todėl paprašiau Džulijos nupirkti paklodžių.

- Nejaug ir Džulija dirba dėdei Godfriui?

- Dieve šventas, žinoma, ne. - Ji krestelėjo galvą taip, tarsi bandytų atsikratyti šios neįtikėtinios minties.

- Ji padėjo, nes man labai stigo laiko.

- Pirkdama paklodes?..

- Būtent. Bet štai tos, - ji parodė į paklodes ant pusiau paklotos lovos, - yra mano. Užsukau tiesiog jų pasiimti ir jau tikrai vėluoju.

- Ir kur gi tu vėluoji?

- Į darbą, pas klientus, į susitikimus.

Greitais rankų judesiais ji sutvarkė lovą.

- Džulija buvo užsukusi ir į parduotuvę. Esu tikra, kad rasi produktų, kurių iš pradžių turėtų užtekti. Be to, leidau sau pajungti tavo telefoną.

Kveidas sukryžiuo rankas ant krūtinės ir įdėmiai stebėjo, kaip ji išlygina paklodes ant čiužinio taip, kad nelieka nė mažiausios raukšlės.

- Palik jas, - tarė vyras, jausdamasis keistai dėl staiga pasikeitusios jos bendravimo manieros - ji tapo šalta ir oficiali.

- Tikrai? - atsitiesdama dar pasitikslino Šantalė.

- Nejau manai, kad nesugebėsiu pasikloti lovos?

Jos lūpose pasirodė ironiška šypsena.

- Tiesą sakant, tikrai taip manau. Dar neteko sutikti vyro, kuris galėtų pasikloti lovą taip, kad joje būtų įmanoma miegoti.

Jos veide žaidė šypsena, tačiau tik tol, kol jų žvilgsniai susitiko ir ore pradėjo sklandyti prisiminimai apie šiugždančias paklodes. Buvo justai, kaip kaista atmosfera.

- Aš... - Šantalė pažvelgė pro langą, kur buvo matyti sulaukėjęs sodas, ir pabandė atgauti kvapą, - man jau reikia bėgti, labai vėluoju.

Mergina pasisuko ir Kveidui pasirodė, jog ji pasiruošusi lėkti iš čia kiek kojos neša. Jis uždėjo ranką jai ant peties. Šantalė stovėjo nekrustelėdama. Kveidas pakėlė numestą telefoną, įdėjo jai į delną, paskui labai lėtai lenkdamas vieną pirštą po kito suspaudė aparatą jos rankoje. Mintyse pats sau pastebėjo, ir tai jį maloniai nuteikė, kad ant pirštų nėra žiedų; nagai gražiai sutvarkyti, nelakuoti, atrodo elegantiškai. Kveidas jautė, kaip jie virpa. Šantalė skubiai atitraukė ranką ir žengtelėjo atgal. Jis

jautė, jog ji tai daro nenorom. Šantalė Gudvin nebuvo pratusi trauktis, kad ir kas būtų.

- Kol neišėjai, dar kai kas...

Kveidas laukė, kol ji atsisuks: norėjo pažvelgti į akis.

- Reikia pripažinti, kad pasidarbavai kuo puikiausiai, ypač turint omeny, jog nesi profesionali namų šeimininkė.

Jos veide buvo galima įžvelgti šypsena.

- Matyt, turėčiau padėkoti.

- O kokio tau iš viso to nauda?

- Kaip jau sakiau, man pasirodė, kad jei jau gyvenu šalia...

- Visa tai, - jis mostelėjo į sutvarkytus iki blizgesio namus, - išties verta aukso medalio.

Tamsus jos antakis šoktelėjo į viršų:

- Taip manai?

- Žinoma.

- Na, man pats metas lėkti į derybas.

Šįkart Kveidas nebandė jos stabdyti. Stovėjo ramiai, įdėmiai klausydamasis skardaus kulniukų taukšėjimo, kai ji leidosi laiptais į prieškambarį, aplenkė jo paliktus lagaminus ir išėjo pro duris. Ji ne bėgo, o lėkte lėkė užkariauti pasaulio. Jis tai kuo puikiausiai suprato....